

træffe hende gik hun hastigt forbi ham og ind til sig selv.

Inde i sit Værelse satte hun sig ned i sin Armstol med Haanden for Øjnene. Det var dog kun et Nu. Saa rettede hun sig op og kaldte sig selv barnagtig. Herregud, hun havde dog før været en Smule forelsket i et kønt Mandfolkeansigt uden at dø af det! Men det harmede hende, at Karsten From kunde kaste sig hen til et Kvindemenneske som denne Fru Merck, der gjorde sig til af at have haft flere Elskere end Kejserinde Katharina den Anden. At dog ingen kunde sige ham, hvor uværdigt det var!

Hvad John havde fortalt hende om hans »vanvittige Forelskelse«, troede hun ikke det mindste paa. Det var vist aldrig saa alvorligt med ham. Naar hun tænkte paa det Udtryk, hans Ansigt havde haft, da hun igaar sagde Farvel til ham, kunde hun næsten tvivle om, at han overhovedet brød sig det mindste om hende. — Og nu hans Brev?

Hun havde om Morgenens faaet et paatrængende Brev fra ham, hvor Ordene var sat paa Skruer for at tilsløre Meningen. Han skrev, at han havde kunnet mærke, hun endnu ikke havde tilgivet ham hans gamle Forløbelse overfor hende. Han »bønfaldt« hende derfor om at unde ham en Samtale, for at han kunde faa Lejlighed til at forklare sig. Fra hendes Fætter vidste han, at hun spaserede paa